

sygn. akt II W 1793/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2018r

Sąd Rejonowy w Kaliszu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Marta Przybylska

Protokolant sekr. sąd. Ilona Pilarczyk

w obecności oskarżyciela publicznego ---

po rozpoznaniu dnia 22.03.2018r

sprawy

M. S.

syna F. i K. zd. S.

ur. (...) w K.

obwinionego o to, że:

w dniu 19 listopada 2017r. ok. godz. 00:20 w K. na ul. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że przekraczając jezdnię poza wyznaczonym przejściem dla pieszych w miejscu dozwolonym nie ustąpił pierwszeństwa nadjeżdżającemu pojazdowi marki O. (...) o nr rej (...) i wszedł pod nadjeżdżający pojazd

tj. o czyn z art. 86§1 kw

1. uznaje obwinionego **M. S.** za winnego zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona art. 86§1 kw i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych grzywny,
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 (sto trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych i opłaty.

SSR Marta Przybylska

Sygn. akt II W 1793/17

UZASADNIENIE

Obwiniony M. S. ma 56 lat. Jest rozwiedziony i ma na swoim utrzymaniu dzieci – posiada obowiązek alimentacyjny. Jest zatrudniony w firmie (...) w N. z miesięcznym dochodem w wysokości 2300 zł. Nie był karany za wykroczenia drogowe.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 42)

W dniu 19 listopada 2017 r. w K. na ul. (...) obwiniony jako pieszy poruszał się chodnikiem. Był ubrany w czarną kurtkę i ciemne spodnie. Około godziny 00.20 obwiniony doszedł do wysokości posesji położonej przy ul. (...). W miejscu tym nie ma wyznaczonego przejścia dla pieszych. Następnie wszedł na jezdnię wprost przed nadjeżdżający pojazd marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowany przez G. K.. Kierujący nie zdążył podjąć manewru hamowania. Uderzył

pieszego przodem pojazdu na środkowym lewym pasie jezdni. M. S. na skutek uderzenia upadł na jezdnię. Kierujący nie przemieszczał pojazdu po zdarzeniu. Obwiniony sam wstał i wsiadł do pojazdu kierowanego przez G. K. nakazując mu zawieźć się do szpitala.

Pojazd w chwili wejścia obwinionego na jezdnię poruszał się z niewielką prędkością albowiem kierujący włączał się do ruchu. Kierujący nie miał możliwości uniknięcia wypadku. W chwili zdarzenia było ciemno i jezdnia była mokra po opadach deszczu. W wyniku zdarzenia obwiniony doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej lewego łuku brwiowego, rany szarpanej wargi dolnej oraz urazu zębów dolnej szczęki naruszających czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni.

Obwiniony został poddany badaniu stanu trzeźwości z wynikiem I badanie o godz. 1.20 - 0,08 mg/l, II badanie o godz. 2.07 – 0,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

G. K. został poddany badaniu stanu trzeźwości z wynikiem 0,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionego k. 42 - 43, zeznania świadka G. K. k. 42v - 43, T. J. k. 43, notatka urzędowa k. 1, protokół badania k. 2, 4, świadectwo wzorcowania k. 3, protokół oględzin k. 5 – 8, szkic miejsca zdarzenia k. 9, materiał poglądowy k. 17 – 22)

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. M. S. wyjaśnił, że w dniu 19 listopada 2017 r. szedł sam. Na ulicy (...) doszedł do wysokości restauracji (...). Stanął przed jezdnią spojrzął czy jadą samochody. Wskazał, że widział jak kierujący pojazdem włącza się do ruchu i zabrakło chwili, żeby nie został potrącony.

Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia obwinionego w zakresie w jakim podał, że przez wejściem na jezdnię upewnił się czy nie nadjeżdżają pojazdy oraz tego, że kierujący przemieszczał pojazd po zdarzeniu. Twierdzenia obwinionego w tym zakresie pozostają bowiem w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym zwłaszcza z uznanymi za przekonujące i spójnymi zeznaniami świadków G. K. i T. J. oraz protokołami oględzin i szkicem sytuacyjnym. Świadczenie podali, iż obwiniony wszedł na jezdnię gwałtownie, nie ustępując pierwszeństwa przejazdu nadjeżdżającemu pojazdowi.

W pozostałym zakresie wyjaśnienia obwinionego uznano za wiarygodne albowiem są zbieżne i korespondują z ustaleniami poczynionymi w niniejszej sprawie oraz z materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy zwłaszcza materiałem poglądowym, notatką urzędową i notatką informacyjną.

Zeznania świadków G. K. i T. J. uznano za wiarygodne albowiem wzajemnie się dopełniają i uzupełniają, stanowiły przy tym podstawę do ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie. Świadczenie wyczerpująco w swych zeznaniach opisali przebieg zdarzenia i jego poszczególne fazy, które mieli możliwość zaobserwować. Zeznania świadków korespondują z rzeczowym materiałem dowodowym. Zeznania są logiczne, tworzą chronologiczną całość. Sąd uznał zeznania złożone przez świadków za wiarygodne i zgodne z rzeczywistym stanem faktycznym. Zeznania te nie były wymuszane i stanowiły swobodną oraz wyczerpującą relację świadków dotyczącą przebiegu zdarzenia objętego wnioskiem.

Sąd uznał za wiarygodne dowody rzeczowe w postaci materiałów poglądowych, notatki urzędowej i notatki informacyjnej, szkicu sytuacyjnego z miejsca zdarzenia albowiem zostały wykonane przez uprawnione osoby w zakresie ich uprawnień, a ich wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje :

Obwiniony M. S. wyczerpał ustawowe dyspozycje art. 86 § 1 k.w. albowiem w dniu 19 listopada 2017 r. ok. godz. 00:20 w K. na ul. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że przekraczając jezdnię poza wyznaczonym przejściem dla pieszych miejscu dozwolonym nie ustąpił pierwszeństwa nadjeżdżającemu pojazdowi marki O. (...) o nr rej. (...) i wszedł pod nadjeżdżający pojazd.

Art. 86 § 1 k.w. penalizuje zachowanie polegające na nie zachowaniu należytej ostrożności, powodujące zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu. Dla odpowiedzialności z art. 86 § 1 k.w. konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował "należytej ostrożności", a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze. W niektórych sytuacjach ustawa wymaga jednak od uczestnika ruchu drogowego ostrożności szczególnej, a więc większej, niż zwykle wymagana. Taka szczególna ostrożność, to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. (por. wyrok SN z 29.04.2003 r. III KK 61/03 LEX 77467)

Naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym dotyczy zarówno zasad skodyfikowanych w przepisach Prawa o ruchu drogowym jak i zawartych w regułach prakseologicznych bezpiecznego uczestnictwa w ruchu drogowym. Zgodnie z postanowieniami art. 14 ust 1 pkt 1a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym pieszym zabrania się wchodzenia na jezdnię bezpośrednio przed jadący pojazd, w tym również na przejściu dla pieszych.

Obwiniony wkroczył na jezdnię, jak sam wyjaśnił, widząc włączający się do ruchu pojazd marki O. (...) o nr rej. (...). Miał zatem możliwość zauważyć nadjeżdżający pojazd i dostosować swoje zachowanie do zagrożenia jakim było wejście na jezdnię z uwzględnieniem pory dnia, widoczności oraz warunków atmosferycznych. Obwiniony wszedł na jezdnię tuż przed nadjeżdżający pojazd kierowany przez G. K.. Kierujący nie miał możliwości skutecznego wykonania manewru hamowania i uniknięcia wypadku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że w realiach niniejszej sprawy obwiniony wchodząc na jezdnię bezpośrednio przed nadjeżdżający pojazd nie zachował szczególnej ostrożności i naruszył przepisy art. 14 ust 1 pkt 1a prawa o ruchu drogowym, na skutek czego spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a tym samym wypełnił przedmiotowe znamiona zarzucanego mu wykroczenia.

Stronę podmiotową tego czynu stanowiła umyślność. Stopień społecznej szkodliwości czynu należało uznać za umiarkowany. Obwiniony godził w dobro jakim jest bezpieczeństwo i porządek w komunikacji. Przy wymiarze kary kierowano się dyrektywami zawartymi w art. 33 k.w. uwzględniając charakter i okoliczności czynu oraz właściwości i warunki osobiste sprawcy. Wymierzona kara spełni rolę zapobiegawczą i wychowawczą w stosunku do samego obwinionego, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Mając na względzie powyższe, w ocenie Sądu kara 150 złotych grzywny jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz właściwości i warunków osobistych sprawcy.

Uwzględniając sytuację majątkową i wysokość dochodów obwinionego sąd obciążył go kosztami sądowym w wysokości 130 złotych.

SSR Marta Przybylska